

A takôj zopet plane, zgrabi puško in jo trešči ob skalo, da se je razbila, in zakriči na vse grlo:

„Moja hči — čarovnica! In jaz morilec njen!“ in zdirja v gozd.

Možje niso vedeli, kaj bi počeli. Jeden je šel brž v vas oznanit nesrečo, drugi so pa poskušali, ako je morda še kaj življenja v njej. Ali bila je mrtva. Umoril je ni svinec iz puške očetove, ampak padec z visoke skale na trdi skalnati rob. Ljudje so privreli iz vasi gledat

zločin. Strmeli so, čudili se in vpili. Gorjé očetu, ako bi se bil pokazal takrat. Ljudstvo bi bilo planilo nanj in ga izvestno raztrgalo v srdu svojem.

Niso je dolgo gledali. Na nosilih, ki so jih bili donesli, nesli so jo v dolino in v mrtvašnico na pokopališče, kjer so jo tretji dan zagrebli.

Srpana ni bilo k pogrebu in nihče ni vedel, kam je izginil. Čez več dnij so ga pa privlekli drvarji iz gozda. Našli so ga bili pod starim krivim gabrom z vrstico za vratom.

Tako sta umrla oče in hči.

Nevesta.

Zora spava za gorami,
Glasne ptičke jo budé:
„Daj, probudi se nam, zora,
In nevestico poglej!
Pravijo, da njeno lice
Kakor tvoje žarno je;
Pravijo, da so jej kodri
Črni kakor mrak v nočeh;
Pravijo, da so oči jej
Kakor zvezdice jasné.
Je-li res, kot pravijo si?

Vzdrami se, poglej, povej!“
Pa obsije zora zlata
I gorico i poljé,
In obsije bele dvore
In neveste okence.
Pa začudi zorica se,
Ker tam drugo zoro vzrè;
Ker še sveti žar dveh zvezdic,
Žar nevestice očés;
Ker pred zoro ni pobegnil,
Mrak prečrnih kodrov nje.

Gojko.

Vinski brat.

Hej, to čudno
V glavi mi šumi!
Kot bučelic
Roj spomladne dni
Pred ulnjakom
Leta tu in tam
In si polni
Z medom sladkim hram:

Tako od krčme
Jaz spreham se
V krčmo drugo,
In napajam se
Z vincem sladkim.
V srcu je pogum:
„Ne bojim se
Sto sovražnih trum!

Kakor skala
Proti njim stojim . . .
Hajd nad vraga!
Le krepkó za njim!
Stojte, stojte!
Podržite me!
Ná, zdaj pal sem!
Poberite me!“

Gojko.

Celje in okolica.

(Povestne in mestopisne črtice. — Poleg „Celske Kronike“ i. dr. sestavil Andrej Fékonja.)

(Dalje.)

Med tem sta pa že Celjska vkljub vojvodi v Draubergu naredila z grofom Henrikom Goriškim pogodbo o vzajemnem nasledstvu in se tudi z grofom Frankopanom zavezala na deset let. To je vojvodo še huje razdražilo. Trdno se je zatorej vojvoda Friderik začel protiviti takemu samolastnemu ravnanju celjskih grofov; Celjska pa sta, opirajoča se na svojo povzdigo,

uprav tako odločno se branila biti nadalje vojvodi podložna. Iz dolgih medsebojnih prepиров se je vnela naposled med celjskima grofoma Friderikom in Ulrikom pa vojvodo in pozneje cesarjem Friderikom krvava večletna vojska, v kateri je trpela malone vsa zemlja slovenska.¹⁾

Bližnji povod boju z vojvodo je bil prepír med celjskim grofom Friderikom II. in krškim

¹⁾ Dotičnih prepírov omenja Orožen v C. Kron.